

VADÁSZ- ÉS VERSENYLAP.

Csütörtök, február 10.

4. SZ.

Harmadik évfolyam 1859

Töredékek

egy öreg erdélyi vadásznak „Az erdélyi régibb és közelebbi vadászatok és vadak“ czimű emlékirataiból.

(Folytatás.)

A Wesselényiek emléke ösztönöz elkisérni őket házi körükön át vadászatjaikra és istállójukba : hogy följegyezzek néhány vonást két nagy férfiúról, az atyáról és fiuról . . . a két Wesselényi Miklósról.

A Wesselényiek családi jelleme szelidség, állhatatosság, vallásosság, férfiaság, felebaráti- s honszeretet. Idősb Wesselényi István neje Dániel Polixéna türelmetlen, indulatos véralkatát becsempészte utódai — a Miklósok ereikbe. Mig a más ágon leszármazott Wesselényiek mind mai napig megtarták eredeti szelid jellemöket. A Dániel-vér okozta, hogy az István fia az első Miklós ingerlékeny s gyakran dühösségig indulatos lett; de azon kívül sok szép tehetséggel volt megáldva. Feddhetlen tiszta jellem, érzékeny jó indulat, szenvedők iránti részvét, tevékenység, hazája s nemzetének imádasig bálványozása s azon fölemelkedett gondolkodás, melly a rideg mindennapi életet magasb szempontból tudá felfogni : olly férfivá emelék fel őt, kin bámulattal csüggött kora s emléke előtt tisztelettel hajlik meg az utókor. Kiről találólag írta a nagy költő Berzsenyi :

Neved dicsőült Wesselényi
Rettenetes vala és imádott..

Wesselényi Miklósban a Dánielvér és kényeztetett nevelés a kártékony indulatosságot a legnagyobb fokra emelé. Véralkatnak tulajdonítani lelki hiányainkat, annyi mint gúnyiratot írni az erkölcsészekről magasztalt emberi szabad akaratra; s még is nincs különben. A páratlan lelki erejű Wesselényi csendes pillanataiban erkölcsi véteknek tartá indulatosságát, annak fékezésére mindent elkövetett; szeszes itallal vagy fűszerrel soha sem élt, húst ritkán evett, télen nyáron hideg jeges vizet ivott, fejét és mellét szüntelen azzal locsolá : de forró buzgó vérét mindezek nem valának képesek csillapítani s az indulatosságán ezerszer könnyezve bánkódó erős férfi a legelső alkalommal már újra nem ura önmagának, mert a heves vér ördöge gúnyjátékot üzött lelki erejével. Indulatosságában imádva szeretett nejét s egyetlen fiát sem kimélte : dühe csillapultával pedig mindent elkövetett hibája helyrehozatalára. Élte pályája telve van illy jelenetekkel.

Idősb b. Wesselényi Miklós családi köre után legtöbb figyelmet pompás lovaira s ménésére fordított. A szép ménesnek a kikeletkor legelőre bocsátása sajátságos ünnepélyességgel történt meg. A kolompokkal megrakott és szalagokkal felékitett kanczákat és csikókat ő maga, a fia, udvari tisztjei, sőt vendégei is lóháton kísérték ki a zsbai dús legelőkre. Ez nála a kikelet ünnepe volt : a mellyet, főkép földművelő népnek soha sem kellene elmulasztani, mintegy hálaadá sül azon örömkért, mikben a természet ura részelteti, kik azokat fölkeresni akarják s felfogni képesek. Wesselényinek főjellemvonása az eredetiség lévén, ezen ünnepélyt mindig saját modorában ülte meg. Egy illyenen magam is jelen voltam, mellynek vigalmát szomorú intermezzo szakítá meg, mit el kell beszélnem. Harsona riadás s ostorpattogás közt vonult el a diszes menet Zsibó tágas utczáin, midőn a zaj a mostani szeszgyáron alóli kertek mellett aluvó néhány sertést sajátságos rőfögéssel rezzent fel, mire az ifju Wesselényi tüzes paripája olly hatalmas oldalszökést tett, hogy a rajta ülő fővel bukott a kemény göröngyök közé s azonnal elájúlt. Nehány perczig halottnak hívők. Atyja, lováról leszökvén, a kétségbeesés hangján adá mély bánata jeleit, míg utóbb halottnak vélt fia heves ölelései közt a rendkívül erős férfiu összerogyott. A fiu néhány percz múlva eszméletre jő. Az örömhangozatra magához tér az atya fia pedig talpra szökik. Az atyai kétségbe-

esés erre a harag túlságába szökék át s fia eszméltre jötte feletti örömét túlsúlyozza a lóróli lehullására gondolás szügyene. Fiát dühösen mellen ragadja szidalmazván, hogy ügyetlenségét még ájulással, a gyenge s elpuhult testalkat e járványával merete tetézni. Csak sok kérlelés után sikerült az elevenére sértett atyát lecsendesíteni. Mire az ünnepélyes menet tovább vonult s be is végződött szokott vigalommal. De Wesselényi fia esetét soká nem feledhette s boszusan emlegette fel mint ő nevezé . . . a nagyon gyáva esetet.

Egykor Drágba érkezik Wesselényi Farkas nagybátyja látogatására, szokása szerint délceleg paripán.

„Nézze csak bátyám e csikót, most tanul, de pár hétre a világ legnagyobb embere is megülheti“ — szóla s lovát az udvaron körülszökteté.

„Való, hogy ritka a párja — felelé bátyja — születve van úr alá.“

„De oda is készül ám! Bonaparte fogja ezt mielőbb lovagolni.“

A nagybátya békétlenül rázá fejét s feddő hangon mondá : „Ez már nem járja! ne feledje ked, hogy Bonaparte a mi királyunknak ellensége. Es hogy még fennáll Kufstein.“

A feddő szavak ingerlékenyen hatának Miklósrá, vére felforrott s lovát hirtelen megfordítván kiszáguldott a kapun. Később csakugyan visszatérve, bús hangon szólt : Bátyám! igazságtalanul bánt ma velem. Istennemre! csak az ősz fürtöknek bocsáthatom meg! Ott ült egész nap szótlan s többire könnybe borúlt szemmel, de kitérés nélkül.

Máskor Károlyi gróf meglátogató Zsibón Wesselényit s kedve jön Drágban Wesselényi Farkast is meglátogatni. Wesselényi gyors futárt küld előre, de az öreg úr sértve érzi magát, mintha előtűdátás nélkül nem leendett volna képes a gazdag Károlyit illően fogadni. A bejelentett vendégek a kijelölt estére berobognak a drági kastélyba, de a házi ur belszobájában maradván udvari hajdújával tudatja, „hogy kenyere s bora van, ezekkel szivesen szolgál, de ő maga nem megy illy nagy urak közé.“ Károlyi ingerülten, de Miklós nyugodtan hallgatja végig az udvariatlan bántó üzenetet.

„Hallod! vidd válaszomat, — kiált Wesselényi a hajdúra, — ha más tesz illyet : bizony légbe röpitem kastélyával együtt. . . . Gróf Károlyit ez életben soha, de engem még látand akárhányszor; egyébiránt kenyerét s borát költse jó kedvvel, adott Isten nekünk is!“

Az árnyékot, mit Wesselényi jellemére az indulatosság vetett, jelle-

mének más két nemes vonása, a tántorithatlan honszeretet és rendületlen személyes bátorság szétüzék, mint ködöt a nap sugárai. Nem hagyhatom a képnek e tündöklő oldalát bővebb világosítás nélkül. A férfias bátorság — nemzeti büszkeséggel állithatom — nálunk nem ritka tünemény. Történetünk lapjai telvék hősi tettekkel s múltunk ezrekkel mutatja fel a bátrakat, kik nem tekintve életet, vagyont, hősiesen harczolva és bátran halva dicsőség babérjával örökiték emléküket. A bátorságot az eredeti magyar jellem főtulajdonának tartom s mindamellet a sok bátor jellem közt kitünő fényben első helyen előttem a Wesselényiek állnak.

A két Wesselényinek nem jutott osztályrészökbe a nemzeti férfias tettek korában élni . . . az ő koruk már az elpuhultság tétlen kora volt. Az elfajzás e szomorú korszakában a két Wesselényi képes nem csak kiválni kortársaik sorából, hanem önmagok erős jellemében felelevenítve múltunk szebb emlékeit, példányképet állitnak, melly a vész minden nemével hősileg daczol s melly rendkívüli testi erővel párosulva gyakran tulszárnyalá a hihetőség határait.

Láttuk őket megszilajult paripán, ugaron, árkon, bokron át futtatni, az így elvadult lóval több öl magasságról a Szamosba ugratni s ezt átusztatva s a túlpárt meredekével megküzdve tovább száguldani. . . . Láttuk kedvtelésből Radnán a Dombházi borviz mellett szirtesücs-tetőre, hova legelni a szarvasmarha soha fel nem hatolhatott, délczeg paripán felmászni s e nyaktörő meredekségen paripán visszaereszkedni. . . . Láttuk őket szilaj lovaiktól megragadott szekeren csendes nyugodtsággal ülni, mint triumphanst s nyugalommal nézni szembe a kikerülhetlennek látszó semivé-léttel. Egyik Wesselényi Zsibón alól a Szamosba veté magát s kedvtelésből az egy jó mértföldre eső Czikóig uszik s itt sietve felöltözvén a társaságba olly képpel lépett be, mintha kocsija kényelmes ruganyairól pattant volna le.

Máskor a Balaton hánykodó hullámai uszásra hangolák s Tihany-nál a Balatonba ereszkedve neptuni karjával bátran küzd a bösz hullámok erejével s Füredig uszik, melly távolság a Bosporus szélességénél nagyobb s itt a fürdői fényes vendégek közt olly kimerültség nélkül társalog, mintha mi sem történt volna.

Az 1838-ki pesti árvizkor, daczolva az ár böszült hullámaival, Wesselényi lóra pattan s egy vezeték paripa kíséretében ezer végveszéllyel küzdve 38 órán át éhen, szomjan, százakat mentett meg a bizonyos ha-

láltól. Párbajban mint erős szobor állt, arcának legkisebb változása nélkül. . . . Ország- és megyegyűlésen, hol lelkes hangjának viharával ellenpártja egész hadát szenvedélyre lobbantá, a megtámadások fergetegét nyugodtan fogadá, mint kihívó kesztyűdobást.

Mig a személyes bátorság a Wesselényiek magánéletét oly magas-
tos fényben tünteti fel, addig az áldozatra kész honszeretet nagygyá emelé
őket mint honpolgárokat. Idősb Wesselényi Miklós kora a nemzeti tét-
lenség szomorú korszaka volt és ólom-súllyal nehézkedett vágyaira ko-
rának átka. Pygmaeusok körében hasztalan emelte volna fejét magasra ő
az egyedüli Gigás. De tette érzé hivatva magát mégis: számot vetett nem-
zete körülményeivel, s átlátá, mikép hivatlan vendég a magyar ott, hol
akkor Europa népei sorsdöntőleg kockáztak. S miért? mert a magyar
nem vala nemzetisége önérzetére felemelkedve. Ezen akart Wesselényi
segíteni, és megalapítá az első színházat. Tulszárnyaló lelkülete átlátta,
hogy a nemzeti közérzület fejlesztésének a kéznél lévő eszközök közül a
színház leend leghatalmasabb emeltyűje. Itt tanulhatandja majd ismerni
és szeretni nyelvét a magyar, itt képződhetik s ébredhet gondolkodásra
a tömeg.

Vállalatában sok akadállyal kelle küzdenie, de ezeket vasakarata
legyőzte. A megyékből sok fáradsággal és rábeszéléssel kelle összeto-
borzania azon néhány egyént, kiket később oly jeles színészekké képe-
zett. Kocsi-, Ernyi-, Láng-, Sáska- párok és az eredeti Jancsó a zsigó
kastélyban rendezett színházban fejték ki tehetségeiket s pár év mulva
bebizonyíták, hogy a polgárisulás tényezőit képes elsajátítani a magyar,
mint bármely más nemzet. Szent kegyelet illeti e jó honfiakat, kik mint
első színészek az előítéletek e kétes mezejére veték magukat: de kettős
kegyelet illeti a nagy honpolgárt, kit a magyar színészet megalapítójának
nevezhetiünk.

Az év kedvezőbb részein a Solymos alatti vadaskertben felállított
szinkörben adattak a szindarabok rendesen ünnep- és sokadalmi napo-
kon. A szilágyiak és szamosmentiek mind meg valának híva belépti díj
nélkül: és rendesen szép közönség gyűlt össze. A vadaskert melletti uton
és réten állott a sok szekér s mellettök a kifogott hámos és háti lovak
itt-ott fellobogó nagy tüzek párolgó bográcsokkal, valódi arab karaváni
képet nyujtának. A szindarabban ritkán hiányzott valamely vadászati
jelenet: a mikor Wesselényi a szinkör feletti szálas erdőt meghajtatván,

ő maga a szinkör hátulján állt rejtve lőfegyverrel kezében ; s midőn a szinpadai vadászat kifejlődött, a hátulsó függöny felgördülvén egyszerre a nézők előtt állt a többé már nem szini, hanem valódi vadászjelenet. A színész czéloz a rohanó vadkan-, szarvas- vagy dämvadra . . . a rejtve levő Wesselényi fegyvere roppan . . . a vad egybehull, a színésznek tudatván fel a lövész érdeme.

Illyen volt idősb Wesselényi, egyiránt kitünő mint honfi, emberbarát s családfő. A házi igénytelen erény a siron tul csak az első ivadék ajkán él; de a honfi érdemek az örökkévalóságon át a halhatatlanság öröközőjével koszoruzzák a homlokot. Ő volt első, ki lovagias modoru rendületlen személyes bátorsága és lelkes felszólalásai által föl kezdé verni nemzetét az álomból. Szavai sükerét életében nem élvezheté, de benyomást hagyta hátra s atyja nyomdokain bátrabban haladhata az emberiség szent czélja felé törő méltó fia. Vajha két kis unokájának is nyilnék mező az ősoktól öröklött honfi erényeknek kifejtésére! . . .

Vadászatait nagy fényűzéssel és kitartással folytatta : télen nyáron egyformán. Folytonos vadászatai a jobbágyok robotját gyakran felemésztvén, többször őszi vetés nélkül maradt, vagy gabonája künn rothadott.

A zsbai őserdőkön kívül leglátogatottabb vadászhelye volt a Czibiles, hol 1798-ban Opris János nevű lövészét egy megsebesített medve halálra kopasztá. Wesselényi a vadászatot rögtön félbeszakasztván a havasalji helységekben 10 oláh pópát hozatott fel s nagyszerű vallásos czeremoniák közt azon helyen eltemetteté, sirja felibe felirásos nagyszerű keresztet emeltetett, mellynek romladványai pár évtizeddel ezelőtt még láthatók voltak. Wesselényi kitörő indulatossága mellett érzékeny jó indulatu ember lévén, az Opris balesete annyira meghatotta, hogy soha többé a Czibilesen nem vadászott.

Lazaro-Lazarino egyes vonatlan csökből golyóval nagyon jól lőtt. Rajta kívül egyedül gr. Kornis Gáspárt ismertem még, a ki azon korban egyes golyóval hozzá közelített. Nyereg kápáján függött rendkívül hosszú pár pisztolya, mit Böszörményi készített Vásárhelyt, mellyekkel úton útfélen vadat futtában reptében össze-vissza lőtt. E pisztolyok halála után 1830-ban gr. Kendeffy Ádám birtokába jutottak. Jobb kezekre nem kerülhettek volna.

Fiatalabb éveimben magam is jelen voltam az első Wesselényi Miklós vadászatain. Fényesek és jól rendezettek voltak, de a házi ur

fergeteges módja s tulfeszített követelései miatt az igazi vadászgyönyör nagyon korlátolva volt. Ő maga vakmerő bátor és biztos lövő lévén, más-tól is hasonlót követelt: ha hibás lövést vagy bármily csekély vadászati hibát látott, az eddigi nyájas társalgásu ember bőszt vadkanná fajult s szere hossza nem volt a sok dérdúrnak. Ez okból idegenek ritkán jelen-tek meg az ő vadászatain. Azon korból senki sem mutatott fel annyi lovagias vadászjelenetet, mint első Wesselényi Miklós rövid élete. A zsi-bai kastélyban a vadászlak falain több illy nagyszerű vadászati ábra lát-ható Gáti festésztől, a kit gr. Haller István külföldön taníttatott olaszfalat festeni. De később vérszemre kapott s arcfestészetre adta magát és nagyon sokat s nagyon rosszul festett. Belső-Szolnok és Doboka megyék úri lakjai falain még ma is láthatók a silány festvények, mellyeken az emberi alak eltorzítva inkább majmot mint embert ábrázol.

(Folytatjuk.)

Egy kis előcsatározás a „lónevek“ érdekében.

Talán nem is épen jól választottuk a czímet, tán nem is „előcsatározás“ ez, fogja némelly pártolóm némelly ügyfelem kiáltani, vagy ha ez is előcsatározás, mikor jó hát a had zöme, mikor jön a gros de l'armée?

Mindig azt hallám oktatóimtól s azt olvasám — a hareztanárok könyveinek lenge betekintéssel vitt inkább nézése, mint tanulmányozása alkalmával, hogy addig mig a csata eredményét biztosan számítani nem lehet, mig nem áll be azon számí-tatás ideje, hogy a győzelem legalább is „lehető“, addig nem szabad okos hadve-zérnek serege zömével mozdulni, nem szabad mindent kockára tennie, ha mindent nem akar veszteni.

Szives olvasóm csakhamar két dolgot fog megelőzött soraim eredményétl szem-re lobbantani. Azt, hogy hát még hadtesttel is rendelkezem-e? s hogy ha az előcsatározást megkezdtem, minő feltételek esetén kívánom azt a zömöt előtérbe vonni? — Azt, hogy hadvezéri eljárásról szoltam, figyelembe sem veszem, mert hiszen akkor az első ellenvetés az lesz, hogy a ki csatároz, az ellenséget lát maga előtt, ha csak nem szélmalom kerekai ellen harczoló Don Quixotte szerepet kíván rögtönözni emez irodalmi téren.

Van ellenségem erős és hatalmas: a bevett szokás s a megrögzött balvélemé-nyek, mellyeknek segédseregei a kezdeni nem akarás, a purismus és az ugynevezett magyarissimus bélyegétől való félelem sat.

Első lövésünk e téren az ellentábor felé egy jól célzott alarme-lövés volt! — Jó volt-e a töltés, bizony nem tudjuk, mert még nem oszlott el a füst, melly a lövést követte.

an itt az idő, közeleg a tavasz s közeleg a csikózás ideje, most kell keresztelgetni az új ivadékot s ha eme második lövésünk nem jól érzelt, ügyetlenül irányzott, a puska rozszúl kezelt, a töltés hiányos, — mind megengedjük. De hogy „a tempo“ jó, azt állítani merjük s ha ezt tagadja az ellentábor, akkor kész vagyok teljesen vértézve csatára kelni egy magam száz ellen.

A második lövés uraim a tempo jó! — s a levegő, melly midőn a zord tél lepleit az örök ifjú tavasz oszlatni kezdi, olly tiszta, hogy most már kevés időre lesz szüksége a lövészeknek, hogy meglássa lövésének eredményét, talált-e fegyvere s remélhet-e eredményt!

Az előítéletek ködét oszlatni? — Nem! ez nem feladatunk, ez nem lehet feladata ez idő szerint a magyarnak, a midőn a legnemesebb vérű magyar olvasó számára ír! Csak emlékeztetni kívánunk, csak fecsegni annak kiviteléről, mit elvben e lapok olvasóinak legtöbbször szíve vérében hord.

Hogy mi szép, mi nagyszerű lenne egy nagy sereg nevet olvasni a törzskönyvekben, mind magyar születésű mind itt nevelt lovokról, mellyeknek nagy mennyisége közül a legkiválóbbak magunk saját nevelése s magunk saját anyanyelvén nevezett ivadékok!

Egy törzskönyvet képzelek látni, mellyben az első lapok teljesen angol nevekké vannak rakva, — a következők már tarkázva magyar nevekké s immár élvéve itt-ott egy-egy behozott új telivér neve ötlük szemünkbe, — s a legújabb évben már csak is behozott apa- vagy kanczaló neve látható azon nemzet nyelve szerint, honnan került, a többi nevek mind azon nemzet nyelve szerintiek, hol azon lovak ivadékokai nemzettek, születtek, növeltettek.

Első tekintetre felöltött s szembeszökőn látszott kirivónak, hogy Cornflower első fia „Buzavirág“, hogy Vandal első szülöttje „Óriás“, hogy The Cure unokája s Blemish édes fia „Roham“, hogy Galvanism fiát „Lengő“-nek hívják!

Első felkiáltásom volt: ó ti vandalogok, ti kannibálok, még megélem, hogy Csinos, Betyár, Gomboes, Hülye, Bagoly, Szattyán, Kesely, Csárdás, Ösztövér, Pipacs, Macska, Toló, Bandi, Kedves, Rokka, Pergő, Szilaj, Délcezeg, Levente, Jávör, Kulacs, Kaján, Zápor, Menykö, Vihar, Tündér, Hullám, Viador, Viadal, Rengő, Árva, Lóbor, Iram, Kóbor, Tenger, Rémes, Vadóc, Szilaj, Düköncz, Dörgő, Csoda, Hadnagy, Tátos, s a jó ég tudja miféle betyáros vadmagyar neveket látok félvér páriáitoknak adva! — Csak az kellenék még, más semmi, hogy aztán még egy szófaragó otromba tudós a „Sport“ helyett találjon ki valami esetlen elnevezést s a vadász és lovas ember azon veszi észre magát, hogy egymást sem érti meg.

Hogy a jelentős neveket magyarra át lehet a legszebb sikerrel fordítani, azt ma már mondani is felesleges, azért el is kívánjuk ejteni ez ügyet s ez oldalra több lövést nem is teszünk, nem akarjuk a puskaport fogyasztani, de nem is kell azt pazarolni olly háborus szagú időkben s elvégre nem is sok ellenséget látok.

Nagyobb baj van azzal a semmit nem jelentő pusztá „hangokkal“, mellyek csak azért tartják fel magukat, mert egyes szótagjaik „nyú“ helyett „new“, mert „tu“ helyett „too“-val iratnak, a mi elvégre úgy is egyre megy ki; itt hát nem is

lövünk egy féltöltést sem ki s csak azt kérjük, hogy Trik-trak, Trou-trou s több efféle helyett is lehet ha épen parancsolják magyar „semmit“ helyezni.

Már most hátravannak azon lónevek, mellyek városok, országok, főurak neveivel s egyéb nagy nevekkel láttatnak el. Kérdem, nekünk ne volna hangzatos „város, megye, falu“ nevünk? — hát van-e más nemzetnek a világon annyi? — S ha „notable“ név kell, mint mondani szokták, méltóztassanak historiába pillantani, csakhamar látni fogják, hogy a leghatalmasabb neveket találándjuk s még a felett olly választékban, miszerint pár évtized alatt aligha fogjuk ugy kimerithetni csak azon nagy nevek lajstromát is, mellyeket legkevesebb tartózkodás nélkül használhassunk; mert azok, kik valaha fényt és dicsőséget árasztottak e névre, már porrá lettek, kihaltak! S ha emberek e neveket fel nem vehetik — de ne is vegyék — emlékezzünk meg róluk kedvencz állataink elnevezésénél, ne azért hogy otromba tréfául szolgáljon, de hogy alkalmunk legyen ama jelesek neveit hangoztatva hallani.

A nélkül, hogy javaslattal merjünk e tárgyban előállani, nem mulaszthatjuk el kérdésképen felidézni, nem felséges lónevek volnának-e ezek telivérek számára: Szabolcs, Bulesú, Heves, Zemplén, Lehel, Berény, Csanád, Csongrád, Hunyad, Corvin, Drugeth, Bebek, Zrinyi, Solt, Ung, Tihamér, Attila, Verbőczy, Bakács és ezer más? — Azonban az izlés dolgában okvetlen első rendben álló tisztelt illetőknek koránsem kívánánk megelőzéssel utjukba állani, csak a szokásos „példának okáért“ jegyeztük ide e pár nevet.

Történt már első lövésünkre egy kis ripost, egy vaklövés, mellynek fojtása volt csak erős, mert az a esőkönnyösség itatós papirjából volt göngyölve. A golyó is átrepült a sutból, de nem tudni, valjon katona, polgári, ur vagy vadász volt-e a lövész, mert mindezek lőnek s mindezek hibázhatnak; s hogy e lövés hibázott, eme második csatározásunk mutatja, mert im újra puskázunk!

E vaklövés az volt, hogy a behozott telivérek számára az elődök pedigreejéből kell neveket választani az új ivadéknak, hogy magáról a névről reá ismerjenek a nemes ivadék származékára. Mire egész egyszerűséggel csak azt válaszolhatjuk, hogy ha Prince Djalma unokája, a múlt évi győzelmes Harlequin édes fia évek múlva a pesti gyepen „Vihar“ név alatt fog bejegyezve futni s győzni, senki sem fog azon csodálkozni, hogy miként eshetett illy csoda a világban, hogy egy telivér származású nemes indigena győz, mert acclimatizálva magát új honában, mellynek szénáját zabját eszi ő is, ette apja, úgy lehet nagyapja, dédje, úke, dédöse!

Kitörík a nyelve annak az angol idomárnak s hogy mondja majd szegény a helyett hogy „Oh my dear little Harry“ ezt „Oh my dear kis Miska, Jancsi, Ferkó?“

Hát annak az egy-két idomárnak, vagy annak az egész jó magyar közönségnek drágább-e a nyelve? — és végre is tessék elhinni, hogy Benson, Joy, Low sat. is természetesnek fogja maholnap találni egy pohár jó visontai mellett, hogy bizony csak még is az uráért s nem a eselédjéért dukál a lovat így vagy amugy elnevezni!

Azt, hogy hát ha külföldre megyen tőlünk ki valamikor telivér ló, azt csak gondolta, de kimondani nem merte ellenfelem, hogy akkor majd hogy lesz a dolog sora?

Nem kívánom kétségbe vonni ezen eset lehetőségét, sőt feltesszük azt szívesen

s akkor épen ezerszeresen a mellett nyilatkozunk, hogy már akkor csakugyan két annyi súlyt vetnék arra, hogy ama belföldi ivadék teljes értékű jó magyar névvel vegye útlevelét, mert már akkor nem csak itthon, de künn is megszegyenleném magamat, ha ott valaki mutatna lovat nekem, mely hazából került, ott született, nevededett, s még is nem magyar, hanem bármely más névvel érkezett!

Hiszen még azok is, kik hon ugynevezett „nem magyarok“ gyanánt szerepelnek, kik a külföld rendithetlen hivei, utánczó, imádói, kik hon mindent elhanyagoló — szóval rossz magyarokul ismeretesek, még azok is, ha künn szó van a hazáról s egy-egy fénysugár-övedzette korszak emlittetik, mikor így még úgy volt, bizony derék nemzet az a magyar, az a huszár, az a tízes dal, az a délczeg lovas, az az arany nektár s több efféle, — akkor ők is előtérbe szeretik helyezni, hogy ők magyarok!

Abban azonban teljesen igaza van némelly elleneseknek, hogy az átmenetel, bár mi csekélynek tűnjék fel e dolog, nehéz és mindenesetre sok kellemetlenséggel jár.

Engedjük meg azt is, hogy nem is olly országosan lényeges e dolog, hogy attól nagy eredményeket várnánk, hogy azt a nemzetiség sine qua non-jának tekintenők.

De hiszen minden nagy egész sok apró részből állott össze, a fát sem vágják ki egy csapásra s a világot sem civilisálták egy napi parancscsal, egy szózáttal, egyszerű egycs tettrel; de a szabadságot sem szószékből adták s nem nagy művektől, hanem összeérző egy akarattól, egy jellemtől, egy és ugyanazon érzelmek azonos kifolyásától várjuk mi is nemzetesaládunk eredetiségének visszaszerzését.

Minden egyes részletes apróságokban a magyarság legyen az irányfonal s ha magyarok vagyunk, érzelmünk húrjai egy danát zengjenek bölcsönktől minden élet-üzelmünkön át koporsónk beszegzéseig.

Innen indulva s az élet útjain haladva, minden göröngyöt, mely nem viseli lelkem színét, ha hatalmamban áll s ha jobbnak látom, átídomitok, hogy legyen lépcső haladásom ösvényén.

Hogy közszellem ébresztése életkérdés, hogy a nemzetesalád életére kiszárad, ha honszerelem nem ápolja, azt sem kétli ma már senki. Nincs pecsoviacs, nincs kubinszki, kivel vagy kiknek egymással küzdeni s csatározni kellene. Bizonyos ponton találkozunk mindannyian, főürtől le a pörig! — Ma már csak egyes apróbb dolgok életbehívásán czivódunk rágódunk s ez apróbbaknak halmaza van még ma is. Megfoghatlan a külszemléllő előtt, de természetesnek tűnik fel a velünk élő szemében, ki mindent lát tud s be van avatva abba is, hogy mint volt ezelőtt s mint van most a világ sora, rendje!

Nem is átaljuk kimondani, hogy egy harmadik ellentábornak gúnykaczaját is komolyan visszautasítva, súlyt helyezünk ezen apróságosnak látszó, vagy annak nézetni szokott dologra is. — Elöttünk épen nem kis értékű dolog az, ha Bodlondeb, vagy Bolondeb-nek van-e irva valamely ló neve, kivált, hahogy tulajdonosául aztán egy feltétlenül tisztelt család neve áll. — Épen így nem csekélylem azon esetet sem, midőn a pesti gyepen a múlt évben a Nákó-díj nyertese „Gombóc“ olly nagy tapsvihart aratott. Nem csekélylem a kitörő örömjaj okait sem. S valjon ki

előtt titok az, hogy nem csak és csupán a közönség által is szeretett szenvedélyes ürlovar gr. Batthyány István lett örömmel elsőtől üdvözölve a kitörő harsány éljennel, de nagy mértékben illetve a zajos tetszés a derék lovas telivérének magyar nevét is! Minden pártatlan szemlélő előtt teljesen tisztán áll, hogy a zajos tetszésnek nagy része azon lónak magyar nevét illeté, melyet a nemes gróf olly délezezen vezetett a célhoz s ért rajta be elsőnek a nyerponthoz. — Pedig a lónak neve még csak nem is szép, nem is költői, legfelebb tréfás. Kérdem, ha e lónak neve Vihar, Roham, Délezeg, Lengő, Zászló, Dalia, Levente, stb. nem lett volna-e a kitörő tapsnak értelme még érezhetőbb?

Jól esik az bármely népesaládnak, ha nemzete színeit bármi alkalomban fényleni látja, akár van akár nincs benne hiúság, bizony csak jobban örvend a német is, ha May-Röschén, Verzug és Trumpf-Dame nyer, mint ha Cigarette vagy épen „Troja királyának testvér bátyja“ az első.

S elvégre ez is egy betű a magyarság a-b-c-jének kiegészítésére, melyet olly méltán vár tőlünk e család s mellyre nincs ok, miért tagadnók meg magunktól.

Csatározásnak jegyzettük e pár szó czímét s ha volna szives olvasóim közül, ki azt vetné szemünkre, hogy csatározás örve alatt ágyúból löttünk, hogy rohamokat s nem előcsatározást vittünk végbe, úgy nincs mentségünkre egyéb mint az, hogy ítéltesünk el mi, de pártoltassék az ügy, mellynek ha nem sikerült előcsatározó egyes közvitézeül elfogadtatnunk, vagy ha az ellentábor lelő, úgy még estünkben is azt kiáltjuk, hogy „éljen az ügy“, mellyért a toll-fegyvert felkötöttük.

VISONTAI.

Gondoskodjunk a vad szaporodásáról.

Hála azon ismételt buzdító felszólításoknak, mellyek hazai vadászatunk szabályozása érdekében e lapok hasábjairól minden igaz vadász szívéhez szólottak, örvendetes és ma már nem tagadható jelenség, miszerint felismerte minden öntudatos vadász, hogy haladnunk kell e téren is, -- és így lön, hogy egyesületek úgy mint egyesek buzgó bajnokai lettek a vadászat ügyének. Valóban ideje is volt, — mert ha még egy generáció tétlenül nézi mint folytat (alább megírjuk hányféle) vadírtó elem vadaink ellen pusztító háborút, a nélkül hogy eszébe jusson bárkinek kérdezni, hogyan tenyészik a vad s ezen körülmények közt szaporíthatik-e? — állítani merjük: egy évtized alatt csak egy árva nyulat is találni, naphosszat tartó sokszor sikeretlen feladat leend.

Vannak szép hazánknak előttünk ismeretes vidékei, mellyeknek tölgy-, cser-, bükk- sőt a felsőbb vidékeken fenyvesekkel koronázott bérczei és az alattok esekély emelkedéssel elterülő gyönyörű erdők a gondviselés által teremtve látszanak arra, hogy a vad minden nemével bővelkedjenek. — Ámde úgy áll fájdalom a dolog hogy a ragadozó vadak szertelen elszaporodásán s az erdöket juhnyájak után bebarangoló és a vadat tizedelő juhászkutyákon kívül — merőben lehetlenné teszi a vad

szaporodását azon nem csak kivételesen előforduló vétkes szokás, hogy tekintet nélkül a vad párzási idejére, ez irgalomtalanul pusztittatik. — Kérdhetnék azon vadásztársaink, kik az ilyen vidék sajátságait nem ismerik, mi köze a vad-illetőleg a nyulak szaporodásához a juhászkutyának?

Miért is ide vonatkozólag elmondjuk, hogy itt (Gömörben) az erdőket számtalan juhnyájak legelik s minden nyáj után kullog 2—3 nagy ordas juhászkutya; — feladatuk ugyan a farkasok távoltartása lenne; tény azonban, hogy egyebet nem tesznek, mint april havától kezdve folytonosan az erdőket lakván, a fiatal nyulakat fogdossák el, sőt hihetlen ügyességgel birnak öreg nyulak vadászatában is. Vegyük még ehhez, hogy ilyen vidéken minden 10—12 nyúlra egy róka esik, hogy fogoly kiméletéről szó sincs — és fölöslegessé válik okadatolása azon állításunknak, hogy illy vidéken a vadnak elébb utóbb el kell pusztulnia.

Rendezett uradalmakban és nagyobb birtokokban szabályozva van a vadászat, nincs kétségünk benne, — csak is ezek képeznek főnebbi állításunk ellenében kivételeket; — ezek tulajdonosai többnyire vadászatkedvelők s nem szorultak buzdtításunkra. — De hát többi nagy részében hazánk földének, melly kisebb eldarabolt birtokokból áll, kipusztuljon-e a vad végképen? — és nincs-e helyén most, midőn a vadászat iránt általános eddig nem ismert érdekelttség támadt, közremunkálni arra, hogy a vad szaporításáról gondoskodjunk, és azt inentül ne csak a véletlen esélyeire bizzuk. — Szívesen fölbuzgunk ma már a hazai vadászat e nemzeties sport ügye mellett, azért biztosítsuk magunknak ennek élvezetét.

Ez irányban egyesek keveset tehetnek, csak egyesületi működéssel és az eszmének általános megkedveltetésével lehetend célt érni. — Tervünk e tekintetben következő:

Minden megyében, melly sok erdőterülettel bir, hol nagyobb uradalmak kivételével vadászati tekintetben nincs semmi rend és a vad létszáma évről évre fogy, — alakuljon vadásztársaság, ezenfelül több vagy kevesebb vadászkerületre osztassék a megye kiterjedéséhez képest akként, hogy egy kerületre például 20—40,000 hold erdő essék. Így kisebb területeken biztosabban lehetend közös célnkra hatni.

Minden vadásztársasági tag az egyletbe lépve kötelezi magát beesületszavával, a vad párzási idejében annak nyugalmat engedni. A tagok által fizetendő ha szinte csekély évi díjból, melly összegek vadászkerületenként kezelhetetnek, farkasirtásra jutalmak lesznek kifizendők. — Szükséges lenne v. kerületenként felügyelni, hogy a vadászatot jogtalanul bitorló vadorok, kik lesben sok vadat elpusztítanak, ezen visszaélést ne gyakorolhassák. Évenként minden kerületben rendes, szabályos és így célra vezető hajtóvadászatok tartatnának farkasra és rókára, melly vadászatokhoz az illető hatóság is kirendelné a szükséges számú hajtókat, — illy uton haladva pár év alatt oda jutna a vadászkerület, hogy a juhoknak erdei legelőkön farkasok általi pusztításától csak ritkán és elvétve lehetvén tartani, a „gazda mint vadász“ tilalmat szabna a juhászkutyákra és ekként meg lenne vetve a nyulak szaporodásának biztos alapja. — Ez alatt évenként több-több határban fejeztetvén be a tagosítás, kívánatos lesz a határok eltilalmazása. — És nincs

ok reá, mért ne lehetne a vadászkerületeknek majdan, a volt úrbéreszek szintén tilalmazott erdeiken és földeiken a vadászati jogot kibérelniök. Ekként egy évtized alatt minden vadászkerület vadászati tekintetben paradicsommá válhatnék, bővelkedvén nyulakban, sőt helyi körülmények szerint őzek és fácánok is honosulhatnának. Magától állana elő czélszerűsége annak, hogy minden vadászkerület válaszson egy az ügy mellett buzgólkodó tekintélyes vadászt, kinek személye körül öszpontosulna a vidék s ki befolyását felhasználná arra, hogy a határok időnként tilamztassanak, — ki a vadászatbitorlók ellen addig is, míg a várva várt vadásztörvény fogamatba lép, szükség esetén a hatóság felkérésével hatályos intézkedéseket tenne, ki továbbá a vadászkat rendezné, szóval a teendők egymásutánja felett időnként ügyszeretettel örködnék.

Mindez részünkről nem egyéb kezdeményezésnél, mellyet azon remény irat velünk, hogy találkozandnak nálunknál tárgyavatottabb vadásztársak, kik szivesek lesznek kiegészíteni jó szándékú tervünket, kipótolván gyakorlati tanácsaikkal annak hiányait. Minden vidéknek megvan maga sajáttsága, — nem messze állunk a valótól, ha állítani merjük, hogy a vidéken, mellyet leginkább ismerünk, az ajánlott egylet alakulása és tagjainak öszszevágó igyekezete mellett szaporitható csak sikerrel a vad létszáma.

Az ügy érdekében felkérjük a szerkesztőséget, hogy e kérdés megvitatásának becses lapját megnyitni sziveskedjék. (Ezt a legnagyobb készséggel tesszük. Szerk.)
Harkács, január 28. 1859.

D. Gy.

A bécsi lóversenyek sorozata 1859.

Vasárnap, május 15-én d. u. 4 óraker.

1. Megnyitó verseny. 100 arany egyleti díj; futhat minden ló, melly nem idősb 5 évesnél és még sehol sem nyert díjat, elegyversenyt vagy magán fogadást. 1 mföld. Teher: 3é. 83 f. — 4é. 103 f. — 5é. 107 f. — Ménre 3 fonttal több; bel-földi kanczától ellett lóra 4 fonttal kevesebb; angol lóra 9 fonttal több; olyanokra azonban, mellyek két éves koruk előtt jöttek ki Angliából, csak 6 f. több. Tét 100 for. Nevezés mart. 31.

2. Első Császárdíj 1000 darab cs. k. ausztriai arany. Futhat 4 éves és idősb minden országbeli mén- és kancza ló. — $3\frac{1}{2}$ mföld. Tét: 250 ft; bánat 125 ft; a verseny előtt egy hónappal bejelentve a bánat csak 70 ft. Teher: 4é. 105 font; 5é. 111 font; 6é. és idősbre 114 font. Kanczára 3 fonttal, ausztriai birodalomban született lóra 5 fonttal kevesebb. Egy első Császárdíj nyerőjére 4 fonttal, két illy díj nyerőjére 6 fonttal, három vagy több illy díj nyerőjére 8 fonttal több. A tét- és bánatpénz öszszegének fele az első, fele a második lóé. Nevezés mart. 31.

3. Hg. Liechtensteindíj 500 for. 1858 és 1859 évre. Futhatnak az ausztriai birodalomban 1856 szül. lovak. 1 mföld. Tét 100 for. fele bánat. Teher 100

font, kanczára és heréltre 3 fonttal kevesebb. Próbálatlan méntől vagy kanczától származott ló 3 font, két illyentől származott 6 font teher könnyebbségben részesül. Legalább 3 különböző tulajdonos lovának kell indulni, hogy a díj kiadható legyen. Nevezés mart. 31.

4. Pályaostor 50 arannyal, adja gr. Harrach Ferencz. Futhat minden ló; 1 mföld. Tét 100 for; fele bánat. Teher: 3é. 85 f. — 4é. 100 f. — 5é. 107 f. — 6é. és id. 111 f. — Az ausztriai birodalmon kívül született lovakra 3 fonttal több. Nevezés mart. 31.

5. Bécsi polgárok tiszteletdíja, tiz egymás utáni évre, 3500 for. érték. Futhatnak ausztriai birodalomban született lovak. $1\frac{3}{4}$ mföld. Tét 200 for. fele bánat. A második ló a tét- és bánatösszeget nyeri 1000 for. erejéig; a harmadik ló tételét menti. Teher: 3é. 80 f. — 4é. 100 f. — 5é. 106 f. — 6é. és idősbre 112 f. — Ménre 3 f. több. Az ausztriai birodalmon kívül nemzett lovakra, azaz anyjuk méhében behozottakra 3 fonttal több. Nevezés mart. 31.

Kedd, május 17-én d. u. 1 óraker.

1. Császárdíj 50 arany; futhatnak ausztriai birodalomban nevelt félvér lovak. $\frac{1}{2}$ mföld. Tét 10 for. Teher minimuma 120 font. Lovarok színeikben. Nevezés május 3. 1859.

2. Asszonyági díj, mintegy 200 arany értékű, 10 egymásutáni évre, minden ló számára, 2 mföld. Tét 50 for. f. v. f. A második ló a tételek felét nyeri. Úrlovarok színeikben. Teher: 3é. 110 f. — 4é. 125 f. — 5é. 130 f. — idősbre 135 font. — Ménre 2 fonttal több. Külföldön nevelt lóra 5 fonttal több. Lóra, mely még seholy sem nyert, 5 fonttal kevesebb. Négy lónak kell indulni, hogy a díj kiadassék. Nevezés: mart. 31.

3. Második Császárdíj 600 darab cs. k. ausztriai arany. Futhat az ausztriai birodalomban született és nevelt minden mén és kancza. $2\frac{1}{2}$ mf. Tétel 150 ft. 75 ft. bánat; ha azonban a bánat a verseny előtt egy hónappal bejelentetik, csak 30 ft. Teher: 3é. 90 ft; 4é. 110 ft; 5é. 116 ft; 6é. s idősbre 120 ft; kanczára 3 fonttal kevesebb. Az ausztriai birodalmon kívül nevelt lovakra, azaz mellyek anyjok méhében mint csikók hozattak a belföldre, 3 fonttal több. Egy első vagy második osztályu államdíj nyerője 4 ft. — két illy díj nyerője 6 fonttal; — három vagy több illy díj nyerője 8 fonttal többet hord. A tét- s bánatpénzek fele az első; fele a második lóé. Nevezés: mart 31.

4. Handicap. 1000 for. díj, adja herczeg Fürstenberg Miksa. Minden ló számára. $1\frac{1}{2}$ mföld. Tét 150 for. bánat 75 for. május 1-éig bejelentve azonban csak 25 for. A második ló a tét- és bánatösszeg felét nyeri. A teher közzététele után ezer forintnyi összeget nyert lóra 4 fonttal, egy idei Császárdíj nyertesére 6 fonttal több. A terhek april 15-én lesznek közzé teendők. Nevezés mart. 31.

5. Gátverseny; 400 for. díj; adja herczeg Eszterházy Miklós; minden ló számára, mellyek az ausztriai birodalomban bona fide mentek falka után, vagy mellyek a cs. k. ausztriai hadseregben lovagoltattak. 2 mföld, nyolcz $3\frac{1}{2}$ —4 láb

magas gáttal. Tét 50 for. f. v. f. Teher: 125 font, angol lóra 5 fonttal több, telivérre még 5 fonttal több. A második ló tételét menti. Nevezés május 1-éig.

Ezenkívül hétfőn május 16-án reggeli 9 órakor az erőmérés — szerdán május 18-án pedig az üggető verseny fog végbemenni a tavali feltételekkel.

Minden versenyt illető irat bérmentesen Cavaliero Ferencz egyleti titkárhoz (Wien Wildpretmarkt 550) intézendő.

A bécsi lovaregylet közgyűlése.

A bécsi lovaregylet alapszabályai felsőbb helyen jóváhagyván, az eddig csak ideiglenes egylet végeleges hatályba lép. Az ideiglenes választmány ennél fogva az egylet valamennyi t. cz. részvényeseit s mindazokat, kik részvényesekül ezentúl akarják beiratni magukat, hogy a választási- s választathatási jogot megnyerjék ezennel meghívja a f. 1859 évi mart. 1-én délelőtti 11 órakor a Casinóban (úri utca) tartandó közgyűlésre, mellynek főtárgyai lesznek:

I. A 24 választmányi tag megválasztása, az alapszabályok 15 és 16 pontjai értelmében.

II. Az öt tagból álló igazgatóság megválasztása a választmány által, az alapsz. 20-ik p. szerint.

III. Vitás esetek eldöntésére való bi zottmány választása, a szabályzat 20 pontjához képest. Bécs, január 30. 1859.

Az egylet vezetői:

Gr. Harrach Ferencz. Gr. Waldstein János. Gr. Zichy Edmund.

A szolnokmegyében alakult közös ménes ügyében ezennel tudtul adatik:

A) A hágatást illetőleg:

1. miszerint az alapítók f. é. febr. 10-ig jelentsék be, hány kanczát szándékoznak a társulat alább nevezett ménlovaival meghágnati. — Felkéretnek pedig, hogy ezen határidőt el ne mulasszák, mert ezentúl az idegenek bejelentései ép olly érvényesek lesznek, mint az alapítóké, és ezentúl csak a bejelentési sorozat adhat elsőseget.

2. Ha február 10-ig az alapítók kanczáiból nem telt ki a szükséges mennyiség, a társulat mén lovai idegeneknek kanczáit is fogják hágni az alább kitett díj mellett; felkéretnek azonban az illetők, hogy ezen határidőtől fogva a meghágnatandó kanczáik mennyiségét minél előbb jelentsék be.

3. A hágnatási díj e következő:

Bolero spj. t. mén, szül. 1852-ben, ap. Elis v. Pastoral, any. Saltarella 25 pft.

Rock pj. fv. mén, szül. 1852-ben, ap. Muchacco 15 "

Ezen hágnatási díj egyenlő mind azon alapítóknak, kik illetőségükön felül hágnatnak kanczát, mind az idegeneknek. — Az idegenek által a hágnatási díj előre lefizetendő.

B) A legeltetést illetőleg:

Szükséges lévén a legelőre bocsátandó lovak számát előre megtudni, a legeltetési bejelentésre nézve zárnapiúl marczius 1-je határozatott.

Felkéretnek mind az alapítók, mind bárki a ki ezen közös legelőre lovat bocsátani kíván, lovait, azoknak számát és korát ezen határnapig bejelenteni, mert ezen határidőn túl az alapszabályok szerint bejelentést nem tartozik elfogadni a választmány. — A fűbér fele a lovak legelőre bocsátásánál, másik fele pedig september 1-én fizetendő.

A meghatározott fűbér e következő:

	alapítónak	idegennek
1. Számos ló	9 pft.	15 pft.
2. Két vagy három éves csikó	6 "	10 "
3. Egyéves csikó	3 "	8 "

Minden bejelentés a hágnatást és a legeltetést illetőleg következő czimvel küldendő be: a „közös ménes ügyében Mayerhofer Mártonispánynak Fegyverneken.”

A befizetéseket Koller József pénztárnok fogadja el Fegyverneken.

Kelt Fegyverneken 1859. január 25.

A választmány nevében

Gr. Szapáry Gyula igazgató.

Kerestetik

egy ménesmester vagy állatorvos, ki nem csak végzett tanulmányairól kellő bizonyítvánnyal van ellátva, de a ki már a marha- és főleg lógyógyításban kellő gyakorlatot szerzett magának. — Ez állomásra vállalkozók bővebb tudósítást vagy személyesen vagy levél által alólírottól nyernek, Pesten úri utca 12-ik sz.

Gr. Szápáry Gyula.

Hágó ménék.

Gróf Sándor pusztagyarmati ménesében, Esztergom megyében :

Cosarara veres deres	50 for. ausztr. ért.
Domino pej	50 " " "
Tourist pej	10 " " "

A kanczák elhelyezést ingyen, takarmányt folyó áron nyernek. Bővebben értekezhetni a gyarmathi gazdasági intézőséggel Bián, ut. posta Buda.

Ürményben febr. 15-étől július 1-éig.

Telivér kanczát 40 for. félvért 30 for. hág :

Sauter la Coupe ap. Sleight-of-hand, any. Bay Middleton-kancza.

Vandal ap. Van Tromp, any. Garland.

Húsz forintért hág :

Muradi szürke arab.

Juggler ap. Sauter la Coupe, any. Agathe.

Minden kanczáért 2 for. istállópenz.

Lóverseny határnapok.

Bécs : május 15. 17.

Pest : június 5, 7. és 9.

Nevezési zárnapok.

Mart. 31. — Pest : Trial Stakes. — Gr. Kinsky díj. — Első és második Császárdíj. — Nemzeti díj. — Pesti díj. — Hack Stakes. — Károlyi Stakes. — Hazafi díj. — Asszonyiságok díja. — Handicap 1000 for. — Eszterházy díj. — Széchenyi díj. (L. V. és Vlap 1. sz.) — Bécs : 1-ső és 2-dik Császárdíj. — Megnyitó verseny. — Pályaostor. — Liechtenstein-díj. — Hölgybillikom. — Bécsi polgárdíj. — Handicap. — (L. V. és Vlap 4. sz.)

Május 1. — Pest : Vadászverseny. (L. V. és VI. 1. sz.) — Bécs : Gátverseny. (L. 4. sz.)

Május 3. — Bécs : Császárdíj 50 arany (L. 4. sz.)

Június 6. — Pest : Batthyány-Hunyady díj.

Június 7. — Pest : Eladó verseny. — Sándor díj.

Június 9. — Náko díj. — (Aláírni csak mart. 31-ig lehet.)

T A R T A L O M :

Töredékek. — A lónevek érdekében. — Gondoskodjunk a vad szaporodásáról. — A bécsi lóversenyek sorozata. — A szolnokmegyei közös ménes ügyében. — Kerestetik. — Hágó ménék.

Megjelen e lap minden hó 10. 20. és 30-án legalább egy iven. Előfizetést elfogad a szerkesztőség (Pest, Szervita-tér 3 sz. 2-ik em.) egész évre 10 for. 50 kr., félévre 5 for. 25 kr. ausztr. értékben. Az 1857-ik és 1858-ki évfolyamok teljes példánya még kapható.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1859. Nyomatott Emich Gusztávnál. Barátok tere 7. sz.